

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Cristina JINGA

DTP: Simona RĂDULESCU

Never evers, Tom Ellen & Lucy Ivison
Copyright © 2016 by Tom Ellen & Lucy Ivison

Translation copyright © Chicken House Publishing Ltd.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2019, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-60-4

București, 2019

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCL 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ELLEN, TOM

În tabără la schi / Tom Ellen, Lucy Ivison ; trad. de
Lucian Popa. -București : Epica, 2019

ISBN 978-606-8754-60-4

I. Ivison Lucy
821.111

TOM ELLEN
* **LUCY IVISON**

în tabără * la schi *

Traducere din limba engleză de
LUCIAN POPA

București, 2019

— Nu poți să rămâi acolo pentru totdeauna.

Mi-am dat teatral ochii peste cap, chiar dacă ea nu mă putea vedea, și m-am băgat în cadă, complet îmbrăcată. M-am întins și mi-am încrucișat brațele, aidoma unui vampir care sforăie. Și apoi o sticlă de şampon Herbal Essences mi-a căzut în cap.

*Mi-am dat seama că trăitul în baie nu era un plan de viață pe termen lung. Era un act disperat, ca-n westernuri. La un moment dat, urma fie să sar pe fereastră, fie să descui pur și simplu ușa și să mă furiez afară. Nu tocmai o intrigă demnă de *Braveheart*. Mă întreb dacă există cineva care să se fi încuiat vreodată într-o baie și să fi ieșit victorios?*

Mi-am lăsat iarăși capul pe spate, sprijinindu-l de faianța rece. Până atunci nu mai intrasem niciodată în cadă complet îmbrăcată. Dacă n-aș fi fost în toiul unei căderi nervoase, ar fi fost destul de relaxant. Am deschis robinetul cu tenișii și a început să curgă un firicel de apă. Mi-am luat bila de baie efervescentă de culoare albastră, primită de Crăciun, și am ținut-o în căușul palmelor sub apă. A început să sfărăie și să prindă viață.

¹ Aici porecla protagonistei, din engl. *mouse* — șoricel, iar al doilea sens este de persoană timidă. (n. red.)

— Dacă într-adevăr nu vrei să te duci, atunci nu ești obligată să o faci, s-a auzit glasul bland al mamei, de dincolo de ușă.

Suna ca și cum viața ei era terminată.

— Vorbești serios?

M-am gândit că o să sună sfidător, dar a ieșit jalnic și bolborosit.

— Ai paisprezece ani, Mouse, a spus ea. Nu prea pot să te înșfăci și să te târască până acolo.

Mi-am imaginat brusc cum ar fi fost ca ea să mă târască pe drum, de coada mea de cal, în timp ce le făcea politicos cu mâna vecinilor. Mamele și comentariile lor inutile sunt precum tații și glumele proaste. La naiba, *de ce?*

— Dar eu cred că tabăra astăzi îl-ar prinde foarte bine, a adăugat ea. Într-o săptămână, o să fi la curent cu toate povestile, gluemele și bârfele, aşa că poate n-o să îl se mai pară atât de aiurea când o să te întorci la școala ta.

Să mă întorc. Vorbele ei mi-au făcut stomacul să tresalte.

— Nu mai am nicio prietenă acolo. Toată lumea o să fie într-o gașcă. O să fiu singură cuc. Nu înțelegi.

Am auzit-o pe mama suspinând și așezându-se pe podea.

— Știi că nu mai este Connie cea mai bună prietenă a ta, dar cred că o să caute să stea cu tine.

— Toată lumea crede despre Connie că e o ciudată. Nu va face decât să înrăutățească lucrurile.

Și atunci m-am simțit oribil. O cunoșteam pe Connie-May dintotdeauna. Și poate că nu mai era ciudată. O mulțime de lucruri se pot schimba în doi ani. O mulțime de lucruri se pot schimba în cinci minute, dacă stai să te gândești.

— Ei bine, îl-am spus să o sună pe Lauren, a ofstat mama.

Auzind numele lui Lauren, am intrat în panică.

Am ascuns bila dezintegrată de baie în interiorul tubului cu cremă de ras aproape gol al tatei, după care am ieșit din cadă și

am început să mă plimb agitată în sus și-n jos prin baia mică. Înnebuneam din lipsă de spațiu și nu eram înăuntru decât de zece minute. În dulăpriorul din baie era doar o sticlă străveche de lotiune împotriva păduchilor, niște picături pentru urechi, trusa de toaletă a mamei și instrucțiunile de la jocul de Monopoly.

Am desfăcut fermoarul trusei și m-am așezat pe scaunul de toaletă, deschizând o cutie aurie și grea de „spumă pentru sculptarea bronzului”. Ca și cum *spuma* era instrumentul potrivit pentru sculptat; Michelangelo nu ar fi izbutit să sculpteze statuia lui David cu Petits Filous.

Am stors o cantitate bună pe degete și mi-am frecat obrajii.

Apoi am luat un flacon cu aspect medicinal, „Pururi Tânăr — capsule de elixirul tinereții”, am stors una dintre ele și mi-am frecat nasul cu lichidul pe care îl conținea, care semăna cu uleiul pentru gătit.

Am pulverizat pe mine din parfumul Chanel pe care i-l luase tata mamei și am dat cu pudră iluminatoare Visuri de Monaco prin locurile pe care dădusem și cu cremă.

— Te iubesc, am auzit-o pe mama spunând încet. Îmi dau seama că e insuportabil de greu pentru tine. Dar ești mai puternică decât crezi, Mouse.

Am înțeles că trebuia să mă duc în tabăra de schi. Nu era vina ei.

Am descuiau ușa.

Mama stătea pe podea, cu picioarele întinse în față, bând ceai din cană ei inscripționată cu textul MÂMICĂ DE DANSA-TOARE. M-a văzut uitându-mă la inscripție și și-a lipit palmele de cană, pentru a ascunde cuvintele. M-am trântit lângă ea, iar ea mi-a întins un sandviș cu pâine prăjită care părea rece.

— Ciudată sau nu, Connie o să fie aici în cinci minute, a spus ea, cuprinzându-mă cu brațul.

Am desfăcut sandvișul și am scobit dulceața cu degetul. Stăteam amândouă în tăcere. În fața noastră, lângă capătul de sus al

Respect pentru oameni și cărti

scărilor, era o fotografie cu mine într-un costum mulat albastru-deschis, în perfectul meu *grand jeté*. Atunci când am fost admisă, mi-au încadrat fotografia cu titlul: „O localnică învinge 1200 de candidate pentru a intra la școala de balet”. Amândouă ne-am holbat la ea.

A sunat soneria.

Mama m-a sărutat pe cap.

— Draga mea, arăți ca un Ștrumf. Mai bine te-ai spăla pe față.

M-am dus înapoi în baie și m-am uitat în oglindă. Ștrumf era frumos spus. Ba chiar un compliment. Din oglindă mă privea o uriașă moacă albăstruie, cu două dâre brun-aurii pe fiecare parte. Arătam ca un viezure de desen animat care o luase razna într-un raion de cosmetice Barry M. Am deschis la maximum ambele robinete și am început să mă spăl, dar se părea că nu reușeam altceva decât să întind și mai mult amestecul.

Un chip mititel, rotunjur și pistriuiat, încurjat de un halo de cărlioniști șateni s-a iștit de după ușa băii. Connie. Și-a aruncat brațele în jurul taliei mele și s-a apucat să țipe, țopăind încocace și încolo cu atâtă forță, încât m-a purtat cu ea. Arăta la fel și altfel totodată. Se înălțase, nu glumă. Avea un aer puțin ridicol. Ca și cum n-ar fi trebuit să fie atât de înaltă, cumva. Ca și cum ar fi fost pe catalige.

— Mouse, ce față colorată ai! a scheunat ea. Îmi place *la nebunie*. Pot să te imit sau e chestia ta personală?

— A fost din greșeală.

Nu m-am putut preface că eram panicată. Dar dacă a observat, nu a lăsat să se vadă.

— Cele mai bune lucruri se întâmplă din greșeală, a spus ea. Ca și mine.

Apoi mi-a ridicat mâinile și le-a lipit de obrajii ei, încât a ajuns să aibă și ea câte o amprentă albastră pe fiecare.

S-a apucat să cânte și să danseze frenetic prin toată baia:

— Toată lumea să se uite la stânga,/Toată lumea să se uite la dreapta,/Nu vedeți că sunt în lumina reflectoarelor?/Oh, abia aștept să merg la schi¹.

S-a urcat pe marginea căzii și a sărit.

— Oh, abia aștept să merg la schi.

Mi-am frecat obrajii cu acetona, încercând să îndepărtez măcar o parte din albăstreală. Am izbutit, într-o oarecare măsură, dar mai aveam încă niște pete palide de Ștrumf. Mi-am desfăcut părul din cocol în care era strâns și l-am adus în față, în tentativa de a le ascunde.

Connie s-a oprit din dansat preț de o secundă.

— Oh, Doamne, Mouse. Părul tău e *atât* de lung. Ai putea, practic, să mergi goală și să-l porți ca pe o mantie.

S-a postat lângă mine, luând o parte din părul meu pe capul ei.

Îmi lăsasem părul să crească de când aveam trei ani. Este lucrul pe care toată lumea îl remarcă la mine. Altceva nici nu mai e de remarcat, de fapt. Am ochi albaștri-cenușii, un nas cârn și o puzderie de pistriu mărunti pe ambii pomeți. Nu atât de mulți ca ai lui Connie, dar sunt. Pentru școala de balet sunt destul de înaltă, altminteri sunt de statură medie.

În mașină nu am prea vorbit, ci m-am mulțumit să o las pe Connie să bată câmpii împreună cu mama despre avalanșe și despre ce mănâncă francezii la cină („De obicei, nu e vorba de melci, m-am uitat eu pe Google. Pfui!”). Dar, pe măsură ce ne apropiam de școală, am început să simt un nod strângându-se în stomac.

— Ești emoționată, Mouse? m-a întrebat Connie, din senin.

¹ Adaptare după „Pur și simplu abia aștept să fiu rege” din *Regele leu* (Walt Disney, 1994).

Respect pentru oameni și cărți

Eram atât de emoționată, încât nu puteam vorbi. Și apoi am văzut-o. Vizavi, împreună cu Scarlett și Melody. Avea părul impletit într-un model coadă de pește, ceea ce trebuie să fi durat o groază de timp. Cândva, petrecuserăm amândouă o săptămână întreagă pentru a învăța cum se face. Purta niște pantaloniși foarte scurți din denim peste dresuri groase, de culoare gri, și o cămașă ecosez. Arăta la fel, poate doar ceva mai elegantă. Ca o imagine perfect colorată, în care nicăieri contururile nu fuseseră depășite. Nici măcar nu purta o jachetă.

Îți puteai da seama, de la distanță, că era în continuare lidera găștii. Nu e cea mai drăguță — aceea este Scarlett, de departe — și nu e nici cea mai sportivă sau cea mai deșteaptă, dar pur și simplu *este* lidera. Persoana pe care celelalte o urmează. Persoana care toate își doresc să fie. Există o parte din mine care-și dorea același lucru. Chiar dacă ea mă ură.

— Oh, uite-o pe Lauren Bradley, a zis mama pe un ton vioi, iar eu mi-am simțit măruntaiile împietrind.

Jack

În timp ce autocarul intra pe autostradă, Max a dat iama în cea de-a treia pungă mare de pufuleți Monster Munch.

— Știți că în Franța poți să faci rost de tot ce vrei, a zis el, îndesându-și un pumn de pufuleți în gură și împrăștiind firimi-turi peste tot. Adică, literalmente, *orice*.

Toddy a pufnit disprețuitor.

— Poți să faci rost de orice oriunde. Trebuie doar să cunoști oamenii potriviti.

— Da, păi, exact asta spuneam, a bolborosit Max, împroș-cându-ne pe mine și pe Toddy cu o rafală de resturi de ceapă murată. Noi nu cunoaștem oamenii potriviti, nu-i aşa?

— Noi nu cunoaștem nici măcar oamenii nepotriviti, am spus. Noi nu cunoaștem *niciun fel* de oameni, punct.

Max a încuviațat nerăbdător din cap.

— Da, tocmai. Dar nici nu trebuie, în Franța. Chiar poți să cumperi pe bune artificii, petarde și stele ninja și *orice altceva* de la magazinul local, de unde-ți cumperi ciocolată și chipsuri!

Toddy s-a încruntat.

— Nu prea cred.

Stăteam toți trei pe la mijlocul autocarului, acolo unde ne așezăm mereu în excursiile și taberele cu școală. Aceasta era poziția noastră naturală. Acolo ne era locul. Nu suntem suficient de tociliari pentru a sta chiar în față, lângă profesori, dar cu siguranță nu suntem nici îndeajuns de tari ca să-o ardem în spate, cu cei din echipa de fotbal și cu cei duși cu plută. Suntem cu totul și cu totul mijlocii, material ideal pentru mijlocul autocarului.

Max s-a aplecat spre noi, peste spătarul scaunului său.

— Asculтаți ce vă *spun*, băieți! A șuierat el. Îl știți pe Nathan Freeman, mai mare cu un an decât noi, da? A fost în tabără asta, anul trecut. Voi știți cum, în Anglia, dăm o fugă la magazin după niște lapte sau pâine sau orice altceva, nu-i aşa? Ei bine, el mi-a spus că, în Franța, oamenii dau o fugă la magazin după o baghetă, de pildă, un paloș și o ditamai roată de artificii. Poți să ieși dintr-un magazină din astă arătând ca un personaj din *Urzeala tronurilor*! Pur și simplu aşa stau lucrurile pe acolo.

Am râs.

— Îți dai seama că asta e o tabără de dat cu placă, Max? Nu mergem în Alpi pentru a petrece cinci zile adunând un arsenal de artificii.

Max a tocănit nemulțumit și a luat o altă pungă de Monster Munch.

— Amice, faptul că mă dau cu placă mă entuziasmează *cel mai puțin* în tabără asta. În ordine inversă, chestile de interes ar

Respect pentru oameni și cărți

fi: datul cu placă pe locul trei, cumpărarea de artificii pe locul doi, iar pe locul întâi... — și-a coborât vocea, într-o șoaptă entuziasată — fetele!

Toddy și-a dat ochii peste cap și s-a întors să se uite pe fereastră.

— De unde știi că o să fie vreo fată acolo? a mormăit el.

— Toddy, ai trăit într-o peșteră? a zis Max printre dinți. Aceasta este *tabăra din vacanța din februarie!* Toată lumea știe că tabăra asta, este de agățat fete. Fete de peste tot. Fete din Franța, fete din Germania, fete de la alte școli din Anglia... O să fie un miracol dacă o să apucăm să ne dăm cu placă, cu atâtea fete de giugiu!

— Da, am intervenit. Vreau să spun că... luând în considerare faptul că niciunul dintre noi nu a reușit să giugiulească măcar o singură fată în paisprezece ani, n-aș paria pe asta, Max.

Exasperat, Max și-a trecut o mâna peste capul ras, roșcovan.

— Ascultă, Jack. Nathan Freeman era pe zero ca și noi, atunci când a mers în tabăra asta, anul trecut. Când a venit înapoi, ai idee cu câte fete fusese?

— Sunt sigur că o să ne spui.

— *Saisprezece*, a șuierat Max. A zis că a fost cu *saisprezece* fete în cinci zile!

— Da, păi, Nathan Freeman a mai zis și că bunica lui a inventat pasta corectoare, aşa că doar cu mare greutate poate fi considerat o sursă de incredere, am spus.

— N-are a face! a pufnit Max. Spun doar că săptămâna asta reprezintă cu siguranță cea mai bună șansă pe care o avem.

Avea dreptate în privința asta, cinstiți să fim. În cei paisprezece ani și două luni petrecuți de mine pe această planetă, cel mai aproape de a săruta o fată vie și reală fusesem cu Maria Bennett, în octombrie, anul trecut. Și totul a ieșit atât de nașpa, încât abia dacă mai schimbăsem o vorbă cu vreo altă fată de atunci. Dar nu

mă puteam gândi la Maria Bennett tocmai acum. Mă gândisem deja la ea mai mult decât era cazul în ultimele câteva luni.

Am dat la o parte toate griile legate de fete și mi-am înfipțat mâna în punga de pufuleni a lui Max.

— Heil! a exclamat el, trăgându-mi una peste mâna. N-am spus că îi pun la bătaie!

— E ditamai punga, să ajungă pentru o familie întreagă!

— Da, exact. Și, ultima dată când am verificat, nu erai un membru al familiei mele. Așa că jos labele!

— Ești ridicol, Max.

Afară, un uriaș indicator rutier pe care scria „Southampton” a trecut ca fulgerul pe lângă noi. Plecaseră din Winchester în urmă cu doar o jumătate de oră și ne aflam deja la mai puțin de zece kilometri de feribot. Max s-a lins pe degete, curățându-se de resturile de ceapă, și a mototolit ambalajul, transformându-l într-o mică minge.

— Aruncă-mi și mie ghidul ăla de conversație francez, Toddy, a zis el.

Toddy și-a ridicat sprâncenele.

— Oh, corect, aşadar ți-ai bătut joc toată săptămâna de ghidul meu de conversație, iar acum vrei să te uiți în el?

— Da, păi, mama ta l-a cumpărat *special* pentru tine, nu-i aşa, a răspuns el, pițigăindu-și vocea atunci când a rostit „special”. Deci am putea și noi să ne folosim de el.

Toddy a scotocit prin rucsacul lui și i-a dat nou și luciosul său ghid de conversație englez-francez lui Max, care s-a apucat să-l răsfoiască.

— Ce cauți? am întrebat. Nu cred că o să găsești „Aș dori să cumpăr niște stele ninja, vă rog”.

— Nu, nu, a mormăit Max, frunzăind în continuare. Vreau să învăț cum să spun „Noi suntem într-o trupă”. Cu siguranță

Respect pentru oameni și cărți

franțuzoaicele se vor topi după noi, dacă vor afla că facem parte dintr-o trupă.

— Oh, Doamne, doar nu ai de gând să bați câmpii în continuare despre *formația* ta tâmpită?

Am ridicat cu toții privirile și am văzut țeasta cu păr țepos a lui Jamie Smith ivindu-se deasupra noastră. Asta e problema, când stai la mijlocul autocarului — ai parte de oameni care trag cu urechea la ce vorbești, în timp ce își așteaptă rândul la toaletă.

— Voi n-ați cântat niciodată în vreun spectacol și nici măcar nu aveți un nume, a rânit Jamie. Nu sunteți tocmai o trupă *proprietate*, nu-i aşa?

— Da, ei bine, lucrăm la aceste două aspecte, a ripostat Max. Și, *de fapt*, suntem o trupă uimitoare, Jamie.

Uneori nu-mi dau seama dacă Max este curajos sau prost. Jamie nu e tocmai din tagma vajnicilor ocupanți ai părții din spate a autocarului, dar e cam dus cu pluta. L-am văzut odată pocnind un puști de unsprezece ani ca să ia el ultima brioșă la prânz.

— Dacă sunteți atât de *uimitori*, a râs Jamie, atunci cum se face că solistul vostru a dat-o-n bară la Noaptea Trupei, săptămâna trecută?

Și-a abătut sarcasmul asupra mea și am simțit că m-am înroșit imediat. Chiar nu aveam nevoie ca Jamie Smith să le reamintească tuturor celor din autocar ce se întâmplase în noaptea cu pricina. Îmi petrecusem ultimele zece zile încercând s-o dau uitării.

— Eu... n-am dat-o în bară, am bălmăjit. Eu doar...

— Ba ai dat-o-n bară cum nu se putea mai rău! m-a întrerupt Jamie. Toată lumea te-a văzut! De fapt, *există* un nume bun pentru trupa voastră: Ratații.

Am auzit un hohot de râs dinspre cel mai bun prieten al lui Jamie, Ed, ceva mai în spate, în autocar. Dintr-odată mi-am dat seama că toată lumea stătea cu urechile ciulite.

— Tacă-ți fleanca, Jamie, a mărâit Max. Noi nu ne numim Ratații.

— De fapt, Ratații nu este un nume rău, cinstit să fiu, s-a trezit vorbind Toddy.

Max i-a tras una peste braț.

— Taci, Toddy! Noi nu suntem Ratații, fiindcă nu ratăm nimic! Noi pur și simplu... n-am avut chef la Noaptea Trupei, atât și nimic mai mult.

Am simțit o subită senzație de recunoștință. Oricât de idiot poate să fie Max uneori, el o să mă susțină întotdeauna.

— Nu contează, a spus Jamie. Abia aștept să vă văd dându-vă de ceasul morții să le spuneți franțuzoaicelor despre trupa voastră jalnică. Hohotele lor de râs vă vor azvârli de pe munte, frate. Nu e de mirare că sunteți toți pe zero la capitolul fete.

A izbucnit un alt hohot de râs de pe un scaun mai din spate. M-am uitat la Max. Fața lui era chiar mai roșie decât a mea și am putut vedea cum i se zbătea o venă de pe gât. Acum strângea atât de tare de sticla cu Sprite, încât aceasta trepida.

— N-ar trebui să agiți aia, i-a spus Jamie. O să explodeze.

— Da, a răspuns Max, privindu-l drept în ochi și deșurubând capacul. E la mintea cocoșului.